

Поканиха Маріѣ да сѣдне по между Графинята и дщеря ѣ Амаліа, нѣ тя ся отказа пристойно, като мышление, за неприлично да седне тя на почтенното мѣсто. Графинята ѣ рече, съ благость: » Дщерята ны, която ся не загуби, нѣ ся испъди, ся намери вече, и тѣѣ праведно съ едно пиршество ще празнуваме благополучно то ѣ възвръщаніе, и прѣвото мѣсто праведно надлежи ней. По това улови Маріа подъ мишница и ѣ турна да сѣдне на опредѣленното си мѣсто.

Въ времето на обядѣтъ, разговорѣтъ ся въртеше изъ исторіята на Маріа. Графѣтъ беше доволенъ съ него си старіѣтъ вардачъ. Честній атъ Антоній, имаше понятіе отъ всяко нещѣ относително на лесъ атъ, и ползова много Графѣтъ.

Вѣрній атъ слуга, работеше не само въ лесѣтъ нѣ помагаше всякоги въ службѣтъ на трапезата съ голѣмо усърдіе и благодареніе; Нея вечерѣ обаче, никакъ ся не отдѣли отъ Маріа, като всеѣ отриваше слъзытъ ся роняха отъ очитѣ му, освенъ слѣдъ вечеріѣтъ, ся раздѣлиха крайно нажалени. —